

Julia

Világszerte Nr. 1

Jennifer Faye
Amerikai álom

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A JÚLIA 649. eredeti címe: *Return of the Italian Tycoon* (Harlequin Mills & Boon, Romance)
• *Magyarra fordította:* Brodszky Ildikó

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 649. számában, 2018
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-340-3

• *Kép:* Thinkstock .

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

– Elnézést, megszagolhatnám, milyen az illata?

Kayla azonnal félreütötte a billentyűket. *Tessék?!* Bizonyára rosszul hallotta. Ilyet mégsem kérhet tőle a főnöke! Bár nagyon jóképű férfi, máskülönben meglehetősen szigorú és tartózkodó.

Angelo Amatucci homlokráncolva nézett a nőre.

– Használ parfümöt, vagy sem?

– Ööö... igen.

– Nagyszerű! Akkor megengedné? Nagy hasznomra lenne.

Hasznára lenne? Ugyan miben? Kayla elfordult a géptől, és a főnökére nézett. Csak nem zavarja a parfümöm illata? – futott át a fején, miközben a mellette magasodó férfira tekintett. De ha zavarná, akkor biztosan mondta volna már, hiszen ő minden reggel befújja magát.

Egyenesen az egy kilencven magas, kisportolt férfi szemébe nézett.

– Azt hiszem, nem igazán értem...

– Az imént beszéltem Victoria Holsennel, a *Holdárnyék* nevű kozmetikai cég tulajdonosával. Nincs meglepődve az új illat reklámkampányával, bár minden egyes részletet személyesen hagyott jóvá – magyarázta Angelo. – Teljesen új reklámanyagot kér.

– De hiszen az egy karácsonyi kampány! Március van, ilyenkor nem szoktunk változtatni! – tört ki Kaylából, de azonnal elhallgatott. Pont a főnökének mondja ezt? Hiszen nála jobban senki sem tudja.

– Miután kiszivárgott a konkurencia ünnepi kampányának jó néhány részlete, valami nagyon ütőset szeretne.

– Én pedig azt hittem, hogy a mi koncepciónk igazán egyedülálló. Nekem nagyon tetszett – vallotta be a lány. És valóban így volt, nem azért mondta, hogy a főnökének hízelegjen.

– Nos, a lényeg, hogy Victoria a legfontosabb ügyfelünk, mindenki ismeri, muszáj a kedvére tennünk.

Hát persze. A cég kőbe vésett mottója: Az ügyfélért bármit. Ezt Kaylának is el kell fogadnia, és észben is kell tartania, pláne ha az *Amatucci & Partner* vezérigazgatói asszisztensi állását valamikor a jövőben tényleg le szeretné cserélni egy reklámmenedzseri állásra a Madison Avenue-n.

Mindegy, ha lehetetlent vagy ostobaságot kér a kliens, mindig ki kell szolgálni, boldoggá és elégedetté kell tenni.

– Hogyan segíthetnék? – kérdezte a főnökét.

– Álljon fel, kérem! – mondta a férfi faarccal.

Kayla engedelmeskedett. A szíve kissé hevesebben kezdett verni, ahogy Mr. Amatucci összevont szemöldökkel tanulmányozni kezdte. A nő mögé lépett, majd beleszagolt a nyakába.

Kayla libabőrös lett, pedig a férfi hozzá sem ért. Ha bárki más kérte volna hasonlóra, ő biztosra vette volna, hogy flörtölni próbál vele. Ezúttal azonban mérget mert volna venni rá, hogy az iménti kísérletnek semmi köze az ő személyéhez, a Victoria Van Holsennel folytatott beszélgetéshez viszont annál több. De mit akar a férfi ezzel az egésszel? Ő nem engedheti meg magának a Van Holsen-féle parfümöket, egy egészen apró üveg is többbe kerül, mint amennyit ő egy hónap alatt keres.

– Úgy tűnik, már elillant – dűnnyögte a férfi.

– Itt még szerintem jól érezhető – mondta Kayla, majd gyorsan feltúrta a karján a blézert, és a férfi felé nyújtotta a karját. Amatucci megfogta a lány csuklóját, és az orrához húzta. Kayla szívverése ismét felgyorsult. Ez az ember a főnöke, és a kéz, amely a csuklóját tartja, az egyik legbefolyásosabb kéz ebben a szakmában.

A lány észrevette a férfi halántékán az első ősz hajszálakat. Csokoládészínű szemét csukva tartotta, amíg az illatot magába szívta. Milyen hosszú szempillái vannak! – tűnődött Kayla. Csoda, hogy még nem fogta meg magának senki. Nem mintha neki valami hasonló járna az eszében.

Kaylának nemrég majdnem bekötötték a fejét. Egy kedves pasi szerette volna feleségül venni, és még a szülei is áldásukat adták a frigyre. Steven ugyanakkor régimódi feleségre vágyott, olyan nőre, aki otthon van, süt-főz, mosogat, gyereket nevel, és a család a mindene. Nincs is ezzel semmi baj, de Kaylának más tervei voltak. Szabadulni szeretett volna a kisvárosból, ahol felnőtt, és a jövőjét New Yorkban képzelte el.

Mr. Amatucci most elengedte a kezét, de ő még mindig magán érezte a férfi érintésének melegét, amitől a szíve is meglehetősen szaporán vert. Nem értette, mi van vele. Nem szeretne ártani a karrierjének, így szó sem lehet róla, hogy a főnökéről kezdjen ábrándozni, pláne ha az nem érdeklődik iránta.

– Mindig ezt a parfümöt szokta használni? – kérdezte Angelo.

– Igen – bólintott Kayla. – Ez a kedvencem.

– Rá tudnám beszélni, hogy mostantól másikat használjon? – kérdezte Angelo.

Kayla válaszolhatta volna, hogy persze, de ez hogyan segíthetne a problémájukon?

– Miért használnék másikat, ha évek óta ez a kedvencem? – kérdezte ehelyett.

– Mióta a kedvence?

– Tinédzserkorom óta.

Tulajdonképpen az első sulis bál alkalmából vette, és az első randijára fújta be vele magát először. Utána mindig valamilyen különleges alkalomból használta, akkor is ehhez nyúlt, amikor összecsomagolt, és New Yorkba költözött.

– Mondja csak... mire gondolt éppen? – férközött be a férfi hangja Kayla gondolatai közé.

– Mindazokra az alkalmakra gondoltam, amikor ezt használtam. Az első bálra, az első csókra, az első... – hallgatott el Kayla hirtelen, látva a férfi tekintetét.

– Vagyis nem csak maga az illat miatt választja mindig ugyanazt a parfümöt. Szentimentális, romantikus jelentést társít hozzá.

– Valószínűleg igen – vont a vállát a lány.

Angelo a tarkóját masszírozta, mint mindig, amikor valamin törte a fejét.

– Ha az ügyfelünk nem elégedett a *Vigyén egy kis csillogást az életébe!* kampányunkkal, és nem ezzel kívánja a piacot megnyerni, akkor valami érzelmesebb megoldást kell találnunk. Magának köszönhetően teljesen új stratégiánk lesz – magyarázta vehemensen. – Ugye jól tudom, hogy szövegíróként dolgozott, mielőtt átvette volna az asszisztens helyét?

Kayla bólintott.

– Nagyszerű! – mondta a férfi. – Akkor ásson jó mélyre az emlékeiben, és gondolkodjon el a megfelelő szövegeken.

– De... ezt nem a kreatívok csinálják? – kérdezte a lány, de azonnal meg is bánta.

A férfi átható pillantással mérte végig.

– Nincs kedve részt venni a munkában? – kérdezte szinte csodálkozva.

Mielőtt Kayla válaszolhatott volna, megszólalt a férfi mobilja, így elfordult. Kayla gyorsan befejezte a félbemaradt e-mailt, míg főnöke a hatalmas üvegablak előtt állva telefonált.

– Már is a szövegen dolgozik? – kérdezte hirtelen Mr. Amatucci, miután bontotta a vonalat. Barna szemét a nőre szegezte.

– Még nem. Először meg kell írnom pár levelet, de azokkal hamar végzek. Ami az új kampányötletét illeti, szerintem most beletrafálunk. Biztos vagyok benne, hogy tetszeni fog az ügyfélnek – csacsogott Kayla.

A főnök látszólag mondani készült valamit, de újból csengett a telefon. Most nem a mobilja, hanem az, amelyik az íróasztalán állt. Csengett és csengett, de a férfi nem nyúlt érte.

– Felvegyem? – kérdezte a lány.

– Nem szükséges – válaszolta Angelo, majd kézbe vette a készüléket. – Mi az, Nico?

Kayla nem akart hallgatózni, ezért beletemetkezett a munkájába.

– *Cosa?* Nem!

A lány abbahagyta a gépelést, és felnézett. A főnöke hangja egyre ingerültebben csengett. Kayla nem értette, miről van szó, mert Angelo hol angolul, hol olaszul kiabált a kagylóba.

– Biztos ez, Nico? Kizárt, hogy Marianna terhes! Az nem lehet! – mondta Angelo, majd ismét olaszra váltott.

Talán jobb lenne, ha elnézést kérne és gyorsan kimenne a szobából, hadd beszéljen nyugodtan, gondolta Kayla. Ki gondolta volna, hogy ez a visszafogott pasi ennyire ki tud kelni magából? De ami még ennél is fontosabb: ki az a Marianna? És ki a gyerek apja?

Angelo Amatucci olyan erővel szorította a telefonkagylót, hogy már fájtak az ujjai. Ez csak egy rémálom lehet! Biztos mindjárt felébred...

– Angelo! Hallod egyáltalán, amit mondok? – kérdezte Nico aggodalmasan. – Mi legyen most?

Nico a négy évvel fiatalabb öccse volt. A világ dolgaival kapcsolatban szinte mindig ellentétesen gondolkodtak, de amint a húgukról volt szó, teljes mértékben egy hullámhosszon voltak.

– Biztos félreértettél valamit. Mariannának még komoly kapcsolata sincs!

– A saját fülemmel hallottam.

– Akkor mondd el, kérlek, még egyszer!

– Kértem, hogy kóstolja meg az új évjáratot, ami különben nagyon jó lett, majd meglátod...

– Nico! Most Mariannáról van szó!

– Oké... Szóval nagyon sápadt volt, kimerültnek tűnt már akkor is, amikor hazajött Ausztráliából. Amikor odanyújtottam neki a bort, kénytelen volt színt vallani. Nem semmi, ugye? Nemsokára nagybácsik leszünk!

– Azt ne mondd, hogy te örülsz neki!

– Nem feltétlenül. De mi a fenét tehetnék?

– Például derítsd ki, hogy ki az apa.

– Már megpróbáltam. Hiába. Annyit volt csak hajlandó elárulni, hogy a második hónapban van. Utána elkezdett bögni, és bezárkózott a szobájába.

– És te ennyiben hagytad?

– Tudod mit? Gyere ide, és próbáld meg beszélni te egy olyan terhes nővel, aki kétpercenként sírni kezd. Neked biztos sikerül majd kiszedned belőle az apa nevét. Hidd el, hogy többször is próbáltam, mégsem jutottam semmire.

Angelo minden idegszála pattanásig feszült. Hogy a fenébe lehetne mindezt rendbe hozni? Hogyan segíthetne a testvérén, ha több ezer kilométerre van tőle? Idegesen végigszántott az ujjával a haján. Most nem mehet el New Yorkból, az lehetetlen! Ugyanakkor mégiscsak a testvéréről van szó...

Ha becsukta a szemét, még mindig a kislányt látta maga előtt, ahogy boldogan nevetve a szőlőben futkározik. Sok idő telt el azóta, nagyon sok. Vajon szóba áll vele egyáltalán a húga?

Angelo nem önszántából hagyta ott Olaszországot, de ez nem érdekelte a testvéreit. Lehet, hogy a gondok, amelyekbe Marianna belesodorta magát, valamiféle lázadást akartak jelenteni? Állandóan veszekedő szülei időközben Milánóba költöztek, és csak Nico lakott otthon, hogy vigyázzon Mariannára. Meg kell hagyni, soha nem panaszkodott a ránehezedő óriási felelősség miatt.

Lehet, hogy mégis jobb lett volna, ha több figyelmet fordít a testvéreire, gondolta Angelo. Legidősebbként felelősséggel tartozik értük, mégis kizárólag a sikeres cégével foglalkozott, az öccsét és a húgát pedig elhanyagolta.

Lelkiismeret-furdalás, bűntudat, harag és mindenféle egyéb érzelem feszítette a mellkasát. Tartozik annyival Mariannának, hogy bármit megtegyen érte, ami a hatalmában áll.

2. FEJEZET

Kayla lementette a fájlokat. Tényleg magára kellene hagynia a főnökét! Fogta a pénztárcáját, és felállt. Iszik egy kakaót, az most jól fog esni.

Ám pont ebben a pillanatban csattant a telefonkagyló, és Angelo visszafordult a lány felé.

– Elnézést, hol is tartottunk? – kérdezte. – Ja, igen, a Van Holsen-projekt – válaszolta meg a férfi a saját kérdését. – És az új kampány, amelyet mihamarabb el kell készítenünk.

Kayla nem tudta, miként kellene viselkednie ebben a szituációban. Ki lehet az a Marianna? Hát mégis van a főnökének magánélete, és ez a Marianna most terhes tőle? De ha így is van, neki semmi köze hozzá.

– Holnap délután átnézzük a terveket. Addig ötleteljen! – lépett az asztalához a férfi.

– Holnap délután? – kérdezte Kayla, bár tudta jól, hogy a főnöke sokszor kíván lehetetlent. Mint ahogy most is.

– Igaza van, jobb lenne már holnap kora reggel végigmenni rajta.

– Kora reggel?

Angelo szúrós tekintettel bámult a nőre, és Kayla azonnal megbánta a kérdést. Hiszen szeretné a képességeivel lehangolni a főnökét, nem pedig még jobban felbosszantani az ostoba kérdéseivel.

– Miss Hill, van valami probléma? Miért ismételteti folyton, amit mondom?

Kayla utálta ezt a Miss Hill-ezést. Miért nem szólítja a férfi a keresztnévén, mint mindenki más? Nyelt egy nagyot.

– Természetesen, uram, nem probléma. Holnap korán reggel – válaszolta gyorsan.

Kayla tekintete az ablak felé tévedt. Egyre sötétebb lett odakint, pedig még ebédidő sincs. Állítólag még hó is fog esni. Összeszorult a gyomra a gondolattól, hogy esetleg itt bent ragad az irodában.

Mr. Amatucci még mindig őt figyelte.

– Biztos benne, hogy reggelig képes összeállítani a kampány vázlatát?

Kayla összeszorította a száját. Elbizonytalanodott a kérdéstől, így csak némán bólintott.

– Nagyszerű! Kérje meg az egyik titkárnőt, hogy vegye át a maga munkáit. A Van Holsen-projekt a legfontosabb, csak azon dolgozzon! – utasította Angelo, majd tabletjét a kezébe fogva az ajtóhoz lépett. – Most van egy találkozóm. Későn jövök vissza – mondta, és már kint is volt.

Most hogyan intézzem az esti programot? – tépelődött Kayla. A jótékonyági projekt tényleg nagyszerű dolog volt, délutáni programokkal és elfoglaltságokkal kívánta a gyerekeket az utcáról a tantermekbe csábítani. Ehhez viszont pénz kell, nem is kevés. Kayla önként jelentkezett és ajánlotta fel a segítségét. Sokat kapott a gyerekektől és a többi önkéntestől, ezért szó sem lehetett róla, hogy ne legyen ott az esti találkozón. A jótékonyági koncertig még sok mindent el kell intéznie. De a főnökét sem hagyhatja cserben! Nagyon jó érzéssel töltötte el a férfi bizalma.

Angelo a fejét ingatta. *Marianna terhes! Képtelenség!* Nos, a jelek szerint mégsem az. De hogy lehetett ennyire felelőtlen? És Nico még azt sem tudja kideríteni, hogy ki az apa?

– Mi a véleménye, Mr. Amatucci?

Az egyik ígéretes fiatal grafikusára emelte a tekintetét. Annak a sportautókampánynak a részleteit beszélték meg, amely még az idén fog futni. De Angelo egyáltalán nem tudott most erre koncentrálni. Gondolatban Olaszországban járt, Monte Calanettiben, ott, ahol a testvére ügyével kellene foglalkoznia.

A tabletjére meredt, majd újra a grafikusra.

– Még dolgoznia kell rajta. Ez nem egyszerűen egy kocsí, hanem státuszszimbólum. Ez viszont ebből az anyagból nem jön át.

Mike, a grafikus hitetlenkedve bámult a főnökére. Szóra nyitotta a száját, de aztán becsukta.